

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **M. N.**, zast. Mgr. Markem Černým, advokátem se sídlem Poštovní 6, Příbram, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, č. j. KUJCK/86447/2015/OLVV-2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 1. 2018, č. j. 10 A 34/2016 - 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vimperk ze dne 2. 11. 2015, č. j. VV 23045/15-BOD (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovatelka uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), tím, že úmyslně narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním a to tak, že v době od 22:00 hod. dne 21. 2. 2015 do 1:00 hod. dne 22. 2. 2015 na diskotéce Malibu v V. u vstupu na diskotéku udeřila dvakrát pěstí do obličeje Š. P. Za uvedený přestupek jí byla uložena sankce napomenutí a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Řízení pro podezření z přestupku stěžovatelky proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že měla úmyslně narušit občanské soužití jiným hrubým jednáním ve výše uvedeném místě a výše uvedené době a to tak, že uhodila při tanci otevřenou dlaní do nosu Š. P., dále před budovou diskotéky udeřila pěstí do obličeje N. P., dále uvnitř diskotéky udeřila oběma rukama do I. K. a vyvolala potyčku, bylo zastaveno dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

[4] Předmětem přezkumu byl pouze skutek, který se stal u vstupu do diskotéky Malibu ve V. Zbylé skutky, které byly projednávány správním orgánem (nebo v případě I. K., Š. a N. P. v rámci trestního řízení), se s předmětem tohoto přezkumu míjely. Krajský soud si z vlastní úřední činnosti opatřil usnesení Okresního soudu v Prachaticích (dále jen „okresní soud“) ze dne 28. 6. 2016, č. j. 4 Tm 4/2015 – 314, kterým bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání výše uvedených tří dívek za jednání vůči stěžovatelce. Dále si opatřil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2016, č. j. 3 Tm 10/2016 - 334, kterým byla zamítnuta stížnost stěžovatelky proti shora uvedenému usnesení okresního soudu. Tyto podklady si opatřil k posouzení žalobní námitky, že trestní soudy vycházely ze zcela jiného skutkového stavu než správní orgány.

[5] Prvostupňový správní orgán srozumitelně v rozhodnutí popsal, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil. Na str. 4 výslovně uvedl, že výpovědi svědků se rozcházejí a nekorespondují spolu, a tudíž nelze s určitostí uzavřít, kdo incidenty vyvolal a kdo byl aktivnější. U vstupu na diskotéku však bylo dle správního orgánu prokázáno, že stěžovatelka vyvolala konflikt, kdy posléze došlo ke vzájemnému napadení a dle výpovědi vyhazovače konflikt započal napadením Š. P. stěžovatelkou, a to úderem pěstí do obličeje. Správní orgán uzavřel, že její úmysl narušit občanské soužití byl prokázán, a tudíž byla naplněna skutková podstata přestupku. Správní orgán srozumitelně vysvětlil, že stěžovatelka u vstupu na diskotéku vyvolala konflikt mezi ní a Š. P. a došlo i k vzájemnému fyzickému napadení. Výpovědi všech zúčastněných se naprosto shodovaly v popisu průběhu napadení a všichni uvedli, že hlavním aktérem byla stěžovatelka, která jako první i přes odpor vyhazovače pana D. a fyzicky napadla Š. P. Výpověď svědka D. správní orgán hodnotil jako objektivní a nestrannou, neboť se jednalo o zaměstnance diskotéky, který nepožíval žádné alkoholické nápoje, věc sledoval a rovněž ze své praxe dokázal bezpečně zhodnotit vyhocenou situaci a popsat, kdo byl hlavním aktérem incidentu. Správní orgán vysvětlil, že byl prokázán úmysl, který směřoval ke způsobení následku, tj. k narušení občanského soužití. Neměl pochybnosti o její vině.

[6] Správní orgán se vypořádal i s námitkou, která byla vznesena při ústním projednání přestupku, že stěžovatelka neměla zachovány rozpoznávací schopnosti. Vzal v úvahu, že měla zjištěnou hladinu alkoholu v dechu (22. 2. 2015 v 02:46 hod. 2,4 ‰ alkoholu), a tudíž mohla být v době konfliktu hladina o něco vyšší a odpovídala středně těžké opilosti. Po údajném prvním napadení, po kterém měla být dle jejího tvrzení i zraněna, dále na diskotéce setrvala a bavila se s přáteli, a to podle hodnocení prvostupňového orgánu nenasvědčovalo šoku z napadení. Správní orgán uvedl, že pokud by byla otrěsena, jak tvrdila, jistě by vyhledala ihned lékařské ošetření, případně z prostoru diskotéky odešla. Stěžovatelka však na diskotéce zůstala a vyvolala další konflikt, při kterém byla znovu napadena. Žalovaný tyto závěry správního orgánu prvního stupně potvrdil, s čímž se ztotožnil i krajský soud.

[7] Krajský soud dále doplnil odkaz na § 5 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého není za přestupek odpovědný ten, kdo pro duševní poruchu nemohl své jednání ovládat, nebo rozpoznat, že tímto jednáním poruší nebo ohrozí zákonem chráněný zájem. Dle věty poslední tohoto ustanovení se odpovědnosti nezbavuje ten, kdo se do stavu nepřičetnosti přivedl, byť i z nedbalosti požitím alkoholu nebo jiné návykové látky. To dopadá na souzenou věc. Popis

pokračování

incidentu u vstupu na diskotéku poskytl nestranný svědek D. a tento popis se shodoval s dalšími popisy osob zúčastněných na tomto incidentu. Soud přihlédl ke zjištěné úrovni alkoholu v dechu stěžovatelky, byť byla tato úroveň pouze orientační. Ve spojení s lékařskými zprávami je však zřejmé, že k ovlivnění alkoholem došlo, přičemž do tohoto stavu se stěžovatelka přivedla dobrovolně sama. Nelze již zcela přesně určit, jaký dopad měl alkohol na její jednání a ze znaleckého posudku vypracovaného MUDr. T. vyplývá, že v době konfliktu její stav odpovídal stavu středně těžké opilosti, byl uvolněnější, nejisté motoriky a hůře byly ovládány afekty.

[8] Pokud stěžovatelka namítala neprovedení jí navržených důkazů a výslovně poukázala na neprovedení důkazu znaleckým posudkem, který by objasnil, zda měla zachovány ovládací a rozpoznávací schopnosti, pak takové důkazní návrhy při řízení před správními orgány nevznesla. To vyplývá z obsahu spisu. Na ústním jednání dne 13. 10. 2015 sice její zástupce uvedl, že je otázkou, zda měla zachovány rozpoznávací schopnosti, avšak prvostupňový správní orgán se s touto námitkou dostatečně vypořádal popisem jejího jednání, kdy i přes jednotlivé *incidenty* na diskotéce setrvale zůstávala a bavila se. To vyplynulo i z výpovědí svědků, kteří uvedli, že k výraznějším zraněním stěžovatelky došlo teprve po závěrečné potyčce u vstupu na diskotéku.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem na takto zjištěný skutkový stav nebyly správní orgány z moci úřední povinny zjišťovat, zda měla zachovány ovládací a rozpoznávací schopnosti, neboť nevyvstaly pochybnosti o jejich plné funkčnosti. Vzhledem k míře zranění po potyčce před diskotékou, která z vypovězených skutečností nenasvědčovala vážnějšímu poranění, neměly správní orgány důvod ke zpracování požadovaného znaleckého posudku. Podle výpovědi svědka H. se po potyčce před budovou diskotéky nejednalo o žádné vážné zranění stěžovatelky, přičemž ta sama údajně své zranění neřešila a dále se bavila. V odvolání uvedla, že byla v evidentním šoku, kdy je otázka, zda měla po tomto hrubém venkovním napadení – údery pěstí do hlavy a kopání její osoby, zachovány alespoň částečně ovládací a rozpoznávací schopnosti, proto by bylo vhodné vypracování znaleckého posudku. Žalovaný hodnotil námitku jako nedůvodnou a uvedl, že skutkový stav byl zjištěn přesně a dostatečně a na základě svědeckých výpovědí dospěl ke správným závěrům. Zvláště kladl důraz na výpověď svědka D., kterou označil jako věrohodnou a vysvětlil, z jakých důvodů nemohl vycházet pouze z výpovědi svědka J., který nebyl přítomen u celého incidentu.

[10] Zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, nebylo shledáno účelným. Z poskytnutých výpovědí vyplynulo, že neprojevovala známky evidentního šoku, jak uvedla, ani nic nenasvědčovalo ztrátě ovládacích a rozpoznávacích schopností.

[11] Nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu krajský soud nepřisvědčil. K neurčitému vymezení skutku žalobkyně uvedla, že konflikt nevyvolala. Následně tvrdila, že závěry správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování a zjištěný skutkový stav se liší od skutkového stavu zjištěného v trestním řízení. Z provedeného dokazování však plyne, že stěžovatelka u vchodu do diskotéky dvakrát udeřila Š. P. do obličeje. Tato skutečnost, jak popsal dostatečně prvostupňový správní orgán, naplnila skutkovou podstatu přestupku § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Správní orgán uvedl, že se jednalo o jednání úmyslné, navíc bylo prokázáno, že úmysl směřoval ke způsobení následku, který je uveden v konkrétním ustanovení ohledně narušení občanského soužití. Současně posoudil i společenskou nebezpečnost daného jednání jako nepatrnou, avšak vyslovil, že pro společnost je takové jednání nebezpečné tím, že porušuje nebo ohrožuje její zájem. Správní orgán jednoznačně uzavřel, že o vině stěžovatelky nemá pochybnosti a nevěřil jejímu tvrzení o tom, že po venkovním incidentu byla v šoku a neměla zachovány rozpoznávací schopnosti. Pokud obecně uvedla, že správní orgány dospěly k jinému skutkovému ději, avšak nikterak blíže neuvedla, jaké rozdíly spatřuje ve skutkovém ději, ze

kterého vycházely správní orgány a který byl zachycen v trestním spise, pak krajskému soudu v tomto směru bez konkrétních žalobních námitek nepříslušelo tyto rozdíly vyhledávat. Navíc z usnesení trestních soudů, které si opatřil, nevyplývalo, že by měl být skutkový stav jiný. V usnesení trestního soudu v Českých Budějovicích je ve vztahu k stěžovatelce, jakožto poškozené uvedeno, „že nelze přehlédnout i určitou aktivitu a významný podíl poškozené nejen na samotném konfliktu, ale zejména na jeho vzniku, kdy zcela nepochybně na tomto konfliktu mělo významný podíl ovlivnění poškozené alkoholem. Právě tento významný podíl poškozené na vzniku a průběhu konfliktu s obžalovanými, přitom vedl okresní soud správně k závěru, že i materiální podmínka předpokládaná citovaným ustanovením § 307 trestního řádu je v této věci splněna. I trestní soud vyslechl řadu svědků, přičemž drtivá většina jich byla vyslechnuta i před správním orgánem. V této souvislosti soud poukazuje zejména na výpověď B., která v přestupkovém řízení nevyprávěla a k incidentu u vstupu do diskotéky před trestním soudem vypověděla, že viděla, jak se žalobkyně s dívkami hádá a následně dala pěstí Š. P.“

[12] Pro aplikaci zásady *in dubio pro reo* nebyl vytvořen žádný prostor. Tato zásada je jednou ze stěžejních zásad českého, respektive evropsko-kontinentálního trestního procesu, avšak jejím obsahem je pravidlo, že je vždy nutno v případě pochybností o zjištěném skutkovém stavu přiklonit se ke skutkové verzi pro obviněného příznivější. Vina tudíž může být vyslovena na základě zjištěného skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutkový stav zjišťují správní orgány v souladu se zásadou materiální pravdy. Materiální pravdou, zjištěním skutkového stavu, lze rozumět snahu o pokud možno obsahově pravdivé zjištění skutkového stavu, který je správní orgán schopen zjistit. Tuto zásadu lze proto uplatnit pouze za situace, kdy není důkazním řízením dosaženo jistoty o existenci relevantních skutkových okolností. V dané věci tyto podmínky naplněny nebyly, neboť správní orgány neměly pochybnosti o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona v souvislosti s jednáním stěžovatelky, které bylo popsáno ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Soud v tomto směru rovněž neshledal pochybení správních orgánů.

[13] Závěry správních orgánů vyjádřené v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí považoval za správné a zákonu odpovídající. Důkazy, které byly provedeny, nepotvrzují názor stěžovatelky, že se nedopustila deliktního jednání. Bylo zjištěno, že došlo k negativnímu zásahu do občanského soužití takové intenzity, které svou povahou odpovídalo jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu jednání dle § 49 zákona o přestupcích a není přitom ani rozhodné, kdo celý konflikt, při kterém se stěžovatelka dopustila přestupkového jednání, vyvolal.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření ke kasační stížnosti

[14] Stěžovatelka brojí proti výroku I. rozsudku krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Nesouhlasí se skutkovými zjištěními, ani s právními závěry správních orgánů a krajského soudu, tj. že se dopustila jakéhokoli deliktního jednání. Jednání, které jí je kladeno za vinu, představovalo poslední fázi, která měla následovat po závažném napadení stěžovatelky ze strany dalších návštěvnic diskotéky. Není si vědoma, že by se dopustila daného jednání, přičemž nelze přehlédnout fyzický a psychický stav, ve kterém se po napadení nacházela. Byla tzv. zmlácena a v šoku, což vyplývá také z provedeného dokazování – svědeckých výpovědí (svědek T. J. potvrdil verzi tvrzenou stěžovatelkou) i znaleckého zkoumání.

[16] Krajský soud i správní orgány zcela pominuly, že celé fyzické napadení započalo brutálním napadením stěžovatelky ze strany obviněných dívek, z čehož měla zranění na hlavě a obličeji. Utrpená zranění podrobně popsal znalec MUDr. Š. v rámci trestního řízení, které bylo vedeno. Měla poranění v obličeji, páteře a tzv. posttraumatickou stresovou poruchu, což bylo

pokračování

označeno za těžká zranění (pro vážnou delší dobu trvající poruchu zdraví). Obdobné závěry potvrdil i MUDr. T. v rámci trestního řízení, jehož výsledek, popř. zprávu či posudek opakovaně v přestupkovém řízení navrhovala.

[17] Správní orgány neprovedly stěžovatelkou označené důkazy, které by vedly k bližšímu osvětlení děje, tj. výsledek znalce MUDr. T., který se zabýval otázkou zachování rozpoznávacích a ovládacích schopností stěžovatelky. Z jeho výsledku jednoznačně vyplynulo, že stěžovatelka byla po napadení na schodech v šoku a po úderech pěstí do hlavy a kopání nebyly zachovány její ovládací a rozpoznávací schopnosti. I pro spáchání přestupku se však vyžaduje zavinění, které při takovém psychickém stavu jednoznačně nebylo dáno.

[18] Závěry krajského soudu jsou nepřezkoumatelné a spekulativní. Ačkoli krajský soud v rozsudku uvedl, že je vázán právním názorem vysloveným NSS v předchozím zrušujícím rozsudku, fakticky takto nepostupoval, neboť setrval na svých původních závěrech. NSS dovedl, že došlo k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu. Krajský soud místo toho, aby učinil kroky směřující k jeho objasnění a řádné interpretaci, přistoupil k selektivnímu a spekulativnímu výkladu skutkových okolností, a to bez opory v dokazování.

[19] Krajský soud přistoupil k nepřiléhavému hodnocení ohledně možného podílu stěžovatelky na dřívějších fázích konfliktu či míry její opilosti. Uvedené okolnosti však nejsou způsobilé učinit závěr ohledně její přičetnosti v poslední fázi konfliktu. Obdobně ani ovlivnění alkoholem nevypovídá o tom, zda byla v důsledku napadení v šoku. Došlo k nerespektování zásad činnosti správních orgánů, zejména zásady zákonnosti a materiální pravdy.

[20] Krajský soud se řádně nevypořádal s jejím návrhem na vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví. Posudek MUDr. T. užitý během hlavního líčení v trestní věci se přičetností stěžovatelky zabýval pouze okrajově. Otázka přičetnosti je odborná a musí být tedy zjištěna znaleckým posudkem.

[21] Správní orgány dostatečně nezkoumaly skutkový děj. Navíc na základě provedených důkazů dospěly ke zcela zmateným a důkazy nepodloženým závěrům, které se navíc lišily od popisu skutkového děje, který byl definován v rámci trestního řízení. Uvedené nedostatky nebyly zhojeny ani v řízení před krajským soudem.

[22] V důsledku nevypracování znaleckého posudku došlo ke zkrácení jejích práv. V rámci přestupkového řízení však orgány postupují z úřední povinnosti, proto měli důkaz jednoznačně provést. Tato procesní vada mohla mít vliv na celkovou zákonnost rozhodnutí – byla uznána vinnou, ačkoli zde byly jasné *indicie*, že neměla zachovány rozpoznávací a ovládací schopnosti, tj. nebyla za své jednání právně odpovědná.

[23] Nebyl-li dostatečně zjištěn skutkový stav, mělo být na základě zásady *in dubio pro reo* rozhodnuto v její prospěch.

[24] Z uvedených důvodů navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[25] Žalovaný ve vyjádření odkázal na prvostupňové rozhodnutí i na napadené rozhodnutí, v nichž bylo dostatečným způsobem popsáno, co je vedlo k závěrům v dané věci. V rámci odvolacího řízení se zabýval všemi odvolacími námitkami.

[26] Až v žalobě (shodně jako nyní v kasační stížnosti) stěžovatelka namítala, že jí není zřejmé, jaké konkrétní jednání je jí kladeno za vinu a že se žádného deliktního jednání nedopustila. Její jednání již bylo popsáno v oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je jasně popsáno, z jakého jednání byla uznána vinnou. Konkrétní skutkový děj byl v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně uveden.

[27] Správní orgány nerozporují, že došlo k potyčce před diskotékou, které předcházelo jednání stěžovatelky, za něhož byla uznána vinnou. Jednání stěžovatelky, za které byla uznána vinnou, bylo potvrzeno výpovědí N. P., I. K., Š. P. a očitého svědka D., který byl přítomen incidentu u vstupu u diskotéky od jeho počátku, a jehož výpověď považuje za stěžejní. Z jeho výpovědi vyplynulo, že jednání stěžovatelky viděl a označil ji za tu, která zaútočila první. Z jeho výpovědi neplyne, že by si nebyla vědoma svého jednání a byla by dezorientována. Po potyčce před diskotékou nadále na diskotéce setrvala se svými přáteli, kteří si žádného jejího neobvyklého stavu nevšimli, dále i tančila a měla potřebu si vzájemný konflikt opětovně vyjasňovat. Z výpovědi svědka J. plyne, že u této události přímo nebyl, pouze potvrdil, že po potyčce před diskotékou docházelo k dalším potyčkám, vše ale sledoval zpovzdálí, u nich přímo nebyl.

[28] K námitce neprovedení důkazu znaleckým posudkem uvádí, že správní orgány nemají povinnost provést každý důkaz, který navrhne účastník a je na něm, které důkazy provede, což však musí odůvodnit. Této povinnosti správní orgány dostaly. Skutečnost, že zranění stěžovatelky po incidentu před diskotékou nebylo tak závažné, že by nebyly zachovány její rozpoznávací a ovládací schopnosti, plyne z toho, že na po potyčce zůstala na diskotéce, dále se bavila a tančila. Svědek H. vypověděl, že po incidentu před diskotékou byla sice trochu zraněná, ale ničeho výrazného si nevšiml, k viditelnému zranění došlo až po napadení a následné potyčce u vstupu, za které byla stěžovatelka uznána vinnou. Při výpovědi v rámci přípravného trestního řízení tento svědek vypověděl, že po incidentu před diskotékou šla po nějaké době tancovat a docházelo ke vzájemným provokacím mezi ní a dívkami, a ona sama byla v provokacích aktivní. Stěžovatelka ani její přátelé nepovažovali za nutné po incidentu před diskotékou přivolat záchranku či ji přimět k odchodu, tudíž nevyhodnotili její stav za vychylující se běžnému stavu a dál se společně bavili, tudíž její rozpoznávací a ovládací schopnosti nemohly být ovlivněny takovým způsobem, že by za své jednání nebyla odpovědná. Rovněž byla pod značným vlivem alkoholu. Dále poukazuje na § 5 odst. 2 zákona o přestupcích.

[29] Znalecký posudek MUDr. T. je založen ve spisu, byl jedním z podkladů pro rozhodnutí. Je pravdou, že nebyl proveden důkaz touto listinou dle § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014, č. j. 4 As 2/2014 - 26, však postačuje, je-li účastníku řízení umožněno se k ní před vydáním rozhodnutí vyjádřit dle § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatelka byla seznámena s podklady pro rozhodnutí (i znaleckým posudkem) a vyrozuměna o možnosti k nim se vyjádřit dne 13. 10. 2015. Z tohoto znaleckého posudku neplyne, že by její chování u vstupu bylo výsledkem šoku a ztráty ovládacích a rozpoznávacích schopností v důsledku napadení. Posudek byl zaměřen na zjištění, zda stěžovatelka trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Je v něm zmíněno, že je nutno vzít v úvahu i výši zjištěné hladiny alkoholu. Z ambulantní zprávy založené v trestním spisu, který byl součástí správního spisu, neplyne, že by v době spáchání posuzovaného skutku měla být ve stavu nepřičetnosti. Ve zprávě je uvedeno, že si vše pamatuje, v bezvědomí nebyla, při vyšetření byla při vědomí, orientovaná.

[30] Nezpochybňuje, že by nebyla stěžovatelka zraněna při incidentech či netrpěla posttraumatickou stresovou poruchou. V řízení však nevznikly pochybnosti o její přičetnosti

pokračování

v době spáchání posuzovaného skutku. Podklady a důkazy provedené v řízení svědčí pro její přičetnost, a proto nebylo nutné, účelné a hospodárné nařizovat zpracování znaleckého posudku.

[31] Není důvod rozsudek rušit, neboť je zcela v souladu s právními předpisy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[32] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[33] Poté přistoupil k posouzení přípustnosti opakované kasační stížnosti. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. NSS se tak nesmí zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[34] Kasační soud zrušil v pořadí první rozsudek krajského soudu č. j. 10 A 34/2016 - 50 proto, že při svých úvahách vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť při své argumentaci vycházel z nesprávné časové souslednosti skutkového děje a toto pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Jednotlivé věcné námitky neposuzoval.

[35] Opakovaná kasační stížnost je proto přípustná (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[36] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti závěrů krajského soudu. Z přezkoumatelného rozhodnutí má být zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 78, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že by k ní byl povinen soud přihlédnout i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[37] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, proč krajský soud aproboval právní závěry správních orgánů a proč shledal žalobní námitky nedůvodnými. Závěry krajského soudu jsou srozumitelně formulované a vnitřně souladné. Napadený rozsudek je tedy přezkoumatelný, o čemž ostatně svědčí i to, že s jeho závěry stěžovatelka ve své kasační stížnosti bez obtíží polemizuje. Nejvyšší správní soud nezjistil ani to, že by krajský soud opomenul vypořádat některou ze žalobních námitek stěžovatele.

[38] Stěžovatelka se mýlí, tvrdí-li, že krajský soud nepostupoval v souladu se závazným právním názorem NSS v předchozím zrušujícím rozsudku. V závazném názoru zavázal NSS krajský soud, aby vyjasnil skutkový stav ve vztahu k jednotlivých časovým fázím a vypořádal jednotlivé dílčí žalobní námitky.

[39] Krajský soud v novém řízení správně označil jednotlivé fáze skutkového děje a na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu učinil své závěry. Skutečnost, že výroky zrušeného i nyní posuzovaného rozsudku krajského soudu jsou shodné, sama o sobě nesvědčí o nerespektování závazného právního názoru.

[40] Předmětem přezkumu je pouze skutek, který se stal u vstupu do diskotéky Malibu ve V., neboť ve všech ostatních částech bylo řízení vedené proti stěžovatelce zastaveno.

[41] Stěžovatelka tvrdí, že si není vědoma, že by někoho fyzicky napadla. Byla v šoku, bez zachovalé ovládací a rozpoznávací schopnosti, což dosvědčuje znalecký posudek MUDr. T., svědecká výpověď J., popř. by to doložil znalecký posudek, jehož provedení navrhovala.

[42] Její tvrzení však spolehlivě vyvracejí provedené výsledky svědků, které detailně popsal již prvostupňový správní orgán na str. 3 a 4 rozhodnutí. Ve vztahu k přičetnosti stěžovatelky bylo posuzováno její chování po jednotlivých fázích skutkového děje a bylo přihlédnuto zejména ke zjištěné hladině alkoholu v dechu a k tomu, že na diskotéce setrvale zůstávala. Svědecké výpovědi všech svědků, tj. svědků svědčících spíše stěžovatelčině skutkové verzi i svědků svědčících spíše verzi opačné, potvrdily bez jakýchkoli pochybností, že stěžovatelka neměla v průběhu daného večera vymizelou ovládací či rozpoznávací schopnost. S ohledem na takto zjištěný skutkový stav správními orgány nebyl důvod jej jakkoli doplňovat, neboť nic nenasvědčovalo ztrátě ovládací či rozpoznávací schopnosti, popř. šoku.

[43] Při takto zjištěném skutkovém stavu není ani místo pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, přičemž NSS odkazuje na argumentaci krajského soudu.

[44] Znalecký posudek MUDr. T. tvrzení stěžovatelky nepodporuje. Tento posudek byl součástí spisu již v řízení před správním orgánem prvního stupně a obsahově se zabýval dlouhodobými zdravotními následky projevujícími se u stěžovatelky po daném *incidentu*, konkrétně tzv. posttraumatickou stresovou poruchou, jejími znaky a možnou příčinnou souvislostí mezi řešeným skutkem a jejím vznikem u stěžovatelky. Jeho obsahem vůbec nebylo posouzení zachování ovládací a rozpoznávací schopnosti stěžovatelky během skutku samotného, čehož si však musela být vědoma, neboť ve svých podáních sama uváděla, že by bylo vhodné vypracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, pro zjištění, zda byly tyto schopnosti zachovány.

[45] Jak správně upozorňuje žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, správní orgán neprovedl důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, a jednalo se tak o vadu řízení. Tato vada nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, s jehož kompletním obsahem se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí (viz rozsudky NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51 či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017 - 48). Stěžovatelka ostatně tuto vadu, popř. ani zkrácení jejích práv nenamítá a sama v podáních odkazuje na obsah tohoto znaleckého posudku, což svědčí o tom, že s ním byla seznámena.

[46] Svědka T. J. (Dje na diskotéce v Malibu) lze hodnotit jako nezaujatého, neboť na diskotéce pracoval a neměl k nyní projednávané věci žádný vztah, nicméně jeho výpověď se týkala pouze *incidentu* před diskotékou, tedy jiné části skutku než jaká je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci (viz bod [40] tohoto rozsudku).

pokračování

[47] NSS nijak nesnižuje zranění, která stěžovatelka utrpěla. Naopak je si vědom, že v daný večer byla ošetřena v nemocnici a utrpěná zranění zanechala dlouhodobější zdravotní následky. Tato zranění se však týkají jiných fází skutkového děje (viz bod [40] tohoto rozsudku) a nebyly předmětem sporu v nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[49] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu